

Interpellation från Lasse Dahlberg(S) till ansvarigt landstingsråd; "Angående otillräcklig tillgången till rehabilitering inom Stockholms läns landsting".

Att ha ett arbete och känna att man är en bidragande del i samhället är en välkänd friskfaktor. Det är därför viktigt att vi vågar prioritera förebyggande åtgärder för att människor ska bibehålla och återfå sin hälsa och arbetsförmåga. Frågan har ansetts som så avgörande att en rehabiliteringsgaranti, rehabiliteringsmiljard samt sjukskrivningsmiljard har överenskommit mellan SKL och regeringen. Allt för att fler människor ska kunna arbeta.

Rehabiliteringsgarantin var en överenskommelse som tecknades av Sveriges Kommuner och Landsting (SKL) tillsammans med regeringen 2008 till detta tillkom 2009 även en rehabiliteringsmiljard som har fördelats efter invånarantal. Överenskommelsen togs fram för att sjukskrivna personer i större utsträckning skulle kunna återgå i arbete och för att förebygga sjukskrivning. Det är främst riktat till patienter som har långvarig diffus smärta och/eller patienter med måttliga till medelsvåra ångestsyndrom, depression eller stress, eftersom att dessa diagnoser står för mer än hälften av sjukskrivningsfallen. Det ansågs finnas ett stort behov av att öka tillgången på behandling och rehabilitering för att tillgodose behovet, vilket var grundorsaken till att man införde rehabiliteringsgarantin.

Tillgången till rehabilitering fick också till att börja med en ökning i och med dessa riktade insatser. Men under de två första kvartalen 2012 har det skett en kraftig minskning över hela landet. KBT har minskat med hela 59 procent och MMR med 43 procent. För Stockholms läns landsting är skillnaden dock betydligt större, bara en tiondel så många har fått tillgång till rehabilitering under de två första kvartalen 2012 jämfört med 2011.

En del av förklaringen till minskningen av rehabilitering hänvisas till en förändrad inrapporteringsmodell. Men inget annat län har en så anmärkningsvärd förändring/minskning som Stockholm.

Vad förklaringen till denna plötsligt stora minskning är framgår inte. Dock är det uppenbart att det ännu finns ett stort behov av och efterfrågan av rehabilitering. Förändringar i kraven på rehabilitering som har skett under det senaste året kan dock

haft en påverkan genom att flera primärvårdsenheter har tagit bort sin rehabilitering, helt enkelt för att de inte klarar att uppfylla kraven.

Det är anmärkningsvärt att Stockholm sticker ut så kraftigt från den nationella statistiken och med hänvisning till ovanstående frågor vi därför ansvarigt landstingsråd:

- Finns det i Stockholms län ett tillräckligt stort utbud av rehabilitering, utifrån behovet?
- Kommer vårdvalet inom primärvårdsrehabilitering stärka utbudet?
- Hur kommer det sig att det har minskat till mindre än en tiondel jämfört med samma period förra året, finns det en rimlig förklaring?
- Vad avser man göra för att säkerställa att alla som har behov av rehabilitering får tillgång till den?

Stockholm den 14 februari 2013

Lars Dahlberg